

O ALTFEL DE BIBLIOTECĂ

Totul a început în momentul în care m-am tolănit pe canapea.

Dar nu cred că asta are prea mult sens. Așa că voi începe cu începutul:

Era o zi ploioasă, iar eu stăteam pe partea stângă a canapelei, deoarece cea dreaptă era pătată de sucul meu preferat de struguri, pe care l-am acoperit repede (să nu vadă mama) cu un urs de pluș gigantic. Dintr-un motiv ciudat, mirosul de struguri combinat cu pufoșenia ursului meu, Charlie, îmi atrăgeau pisica. Oricum, pe partea stângă era perna mea preferată, deci nu mă plâng...

”Nu e corect!” am strigat eu când a apărut publicitatea la televizor în loc de serialul meu mult așteptat.

Stropii de ploaie se scurgeau monoton pe geamul sufrageriei și prefăceau această scenă plictisitoare într-una și mai plictisitoare.

Deodată capului meu i s-a părut foarte ispititoare ideea de a mă culca pe Charlie, așa că m-am întins. Poate că am privit prea multe reclame, deoarece de îndată ce capul meu a ajuns pe buricul lui Charlie am simțit că sunt purtată într-una din posturile alea cu cărți. Mă aflam în fața unei biblioteci.

Nu aș fi înaintat dacă nu aș fi văzut în fața ei un stand cu brișe de căpșuni și Nutella. Știind că nu e voie să intru cu mâncare în bibliotecă, am luat doar vreo trei brișe și mi le-am îndesat în gură.

Le mai trebuia puțină Nutella, am întins mâna după încă o porție zdravănă de ciocolată pe care am înfulecat-o cu poftă și am constatat ușurată că nu mă văzuse nimeni. De fapt, eram singură, așa că puteam explora în voie.

Părea o bibliotecă normală, până când m-am apropiat de o carte care trebuia să fie un basm. Neavând chef să aduc scara, am încercat să mă ridic pe vârful picioarelor, într-un final reușind să o iau. Am simțit cum brișele din burtă mă trăgeau înapoi, în jos. Am deschis cartea...

Primele pagini mi se părau o coincidență, dar răsfoindu-le mai departe mi-am dat seama că era viața unie fete pe care o cunoșteam.

Totul, de la primii ei ani de viață, se potriveau. Însă era o ciudățenie: după ce am trecut de mai puțin de un sfert din pagini, ele au început să devină goale.

Nu-mi dădeam seama de ce, dar aveam de gând să aflu. Am trecut peste nenumărate cărți, unele paginile deveneau goale înainte de mijloc sau la un sfert. Am cercetat atent și am descoperit una care nu mai avea pagini albe. Dar ceva nu era bine: era povestea vieții bunicului meu care nu mai era cu noi de cinci ani de zile.

Atunci m-am prins: locul în care mă aflam, așa-zisa "bibliotecă", era de fapt un loc unde erau adunate poveștile tuturor oamenilor.

"Trebuie să fie și cartea mea pe undeva", mi-am zis. "Și trebuie să o găsesc!"

Dar nu era nevoie de asta, m-a găsit ea pe mine. Când am luat-o, am observat și alte cărți, tot pe același raft. Lăsând-o la o parte pe a mea, am deschis prima carte, a doua, a treia, până ce m-am convins că era raftul familiei mele.

Toți erau acolo, mama, tata, bunica, mătușa, TOȚI, în afară de bunicul.

Am alergat să iau și cartea lui, comparând-o cu cea a mamei. Paginile nescrise reprezentau cât mai aveau din viață.

Am răsuflat cu ușurare, după ce am verificat toate cărțile, în sfârșit deschizând-o și pe a mea. Însă în loc de pagini goale, la mine se afla o oglindă, pe care scria: "Fă ca paginile acestea să conteze!" și brusc, toată biblioteca a început să se învârtă în jurul meu. Am atins oglinda și ea s-a spart.

"Nuuu!!!", am țipat, dar era deja târziu... am ajuns acolo de unde am pornit...

Stăteam tolănită pe canapea, cu capul pe buricul lui Charlie, inhalând mirosul de struguri.

Emisiunea mea preferată era pe sfârșite. Mi-a luat o clipă să îmi amintesc totul. M-am ridicat încet și am văzut în ochii de sticlă ai lui Charlie oglinda.

Avea dreptate..."Voi face ca paginile acelea să conteze!!!"